

Marjon
Hoffman

De
Spelregels
van
Flora

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als oudere kinderen je iets vragen, dan moet je altijd eerst heel goed nadenken voor je antwoord geeft!

Regel 1

De school is uit en ik steek het plein over naar het fietsenhok. Ik ben vandaag op de fiets naar school omdat we verkeersles hadden.

Naast het fietsenhok staat Esmeralda, uit groep 7. Ze zwaait naar me, ik zwaai terug en stap op haar af. Ik ken Esmeralda eigenlijk helemaal niet goed, maar toch zegt ze me altijd gedag. Ik vind het wel stoer om kinderen uit een hogere groep te kennen.

‘Hoi,’ zeg ik. Ik ga naast haar staan en haal mijn fiets van het slot. Ze heeft hoge, leren laarzen aan en er steekt een soort stok uit haar rugtas.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘O, dat! Dat is een zweepje voor mijn paard, ik ga zo paardrijden.’

Ik luister jaloers, want paardrijden, dat heb ik zelf nou ook altijd al gewild. ‘Wauw, op een echt, levend paard?’ vraag ik, en ik kan meteen wel door de grond zakken. Waarom stel ik toch altijd zulke domme

vragen als ik indruk wil maken?

Maar gelukkig kan Esmeralda erom lachen. ‘Wat denk jij! Fiets anders met me mee naar de manege!’ zegt ze.

Ik weet dat ik niet te lang weg kan blijven, anders wordt mijn moeder ongerust. Maar een paar minuten naar een paard kijken, mag vast wel. En omdat Esmeralda uit een hogere groep komt, durf ik ook geen nee te zeggen.

‘Ja leuk,’ lach ik. ‘Is het ver?’

Esmeralda schudt haar hoofd. ‘Tien minuutjes maar,’ zegt ze.

Ik fiets met haar mee. Het is precies de andere kant op van mijn huis, maar ik vind het zo stoer om met een zevende-groeper mee te mogen, dat ik alleen maar hoop dat we zo veel mogelijk kinderen tegen zullen komen.

We fietsen een heel eind de wijk uit en er staan steeds minder huizen. Tot er alleen nog maar weide te zien is, met af en toe een boerderij.

‘Hier is het!’ zegt Esmeralda na een hele poos. We fietsen een terrein op waar *De Doordravers* bij staat en het erg naar paardenpoep ruikt. ‘Dat is mest,’ legt Esmeralda uit. ‘Dat stinkt hè, want eigenlijk is het paardenpoep!’

Ik knik en Esmeralda zet haar fiets tegen het hek van de manege.

We lopen samen de manege binnen. Het is een groot bruin gebouw met allemaal stallen op een rij. Bij een van de stallen zit een meneer, hij is bezig met een paard.

‘Dat is Johannes, de hoefsmid,’ zegt Esmeralda. ‘Weet je wat dat is?’

Ik knik meteen ja. ‘Die zagen de hoeven van de paarden erafen dan krijgen ze nieuwe hoeven!’

Esmeralda schiet weer in de lach. ‘Nee, joh! Nieuwe hoefijzers bedoel je!’

Ik knik weer met een rood hoofd. Wat stom, natuurlijk zijn het hoefijzers, waarom zeg ik dan weer hoeven?!

Esmeralda neemt me mee naar een stal helemaal achter in de manege en wijst naar een prachtig zwart paard.

‘Kijk, dit is Anthal, mijn wedstrijdpaard. Met hem ben ik Nederlands kampioen dressuur geworden,’ vertelt ze. Ze aait het paard over zijn snuit. Ik kijk naar het grote, gespierde, glimmende paard van Esmeralda, maar zij loopt al door naar de volgende stal.

‘Heb je nóg een paard?’ roep ik zwaar onder de indruk.

Esmeralda knikt. ‘Ja, ik heb er wel vijf! En dit is Karoen. Karoen van Dennenoorden.’

‘Van Dennenoorden? Heeft jouw paard een achternaam?’ vraag ik.

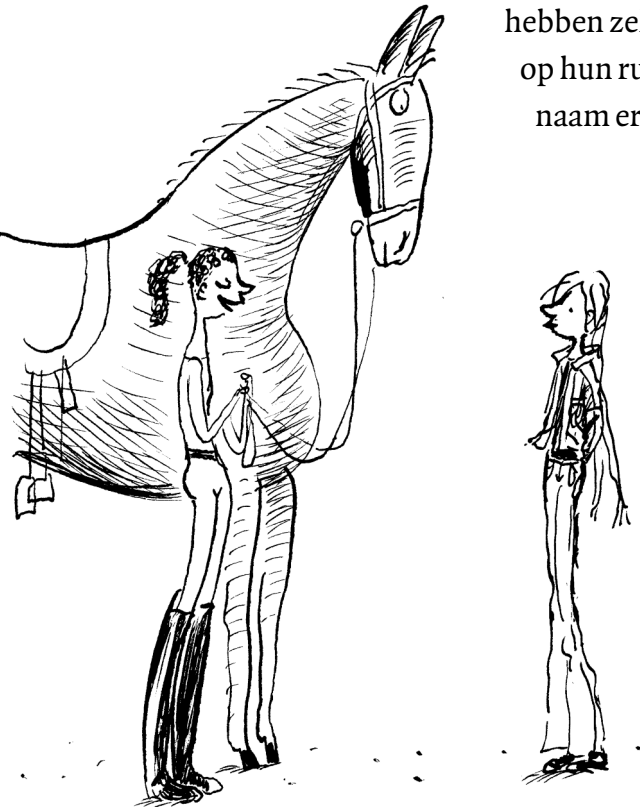
Esmeralda knikt. ‘Ze hebben allemaal een familienaam en een stamboom, omdat het Arabische volbloeden zijn.’

Goh, ik wist niet eens dat er ook merk-paarden bestonden...

We lopen verder naar Sandorro van Jemen, Flix Kallenbach en Tormadio Tomasson en ze zijn

allemaal even mooi. Ze

hebben zelfs een dekentje op hun rug met hun eigen naam erop geborduurd.

Ik kijk op mijn horloge en hoewel ik hier de rest van de dag nog wel zou willen blijven, zeg ik dat ik nu echt weg moet.

‘O, dan alleen onze trailers nog even laten zien!’ zegt Esmeralda en ze trekt me aan mijn hand mee naar buiten. Daar staan van die wagens om paarden in te vervoeren, ik heb ze wel eens langs zien komen op de snelweg.

De Bruyn Arabian Fantasy staat er met gouden krulletters op de zijkant van een donkerblauwe trailer.

‘Wauw,’ zeg ik onder de indruk, want Esmeralda heet *De Bruyn* van haar achternaam.

‘Als je het allemaal zo leuk vindt, dan vraag je toch ook gewoon een paard aan je ouders?’ lacht Esmeralda. ‘Flix Kallenbach is te koop!’

‘Nee, dank je. Ik krijg al een paard,’ zeg ik voordat ik er erg in heb.

‘O ja? Wat leuk! Dan kunnen we een keer samen rijden!’

Ik knik met een rood hoofd en het zweet breekt me direct uit.

‘Weet je al hoe je paard heet?’ vraagt Esmeralda.

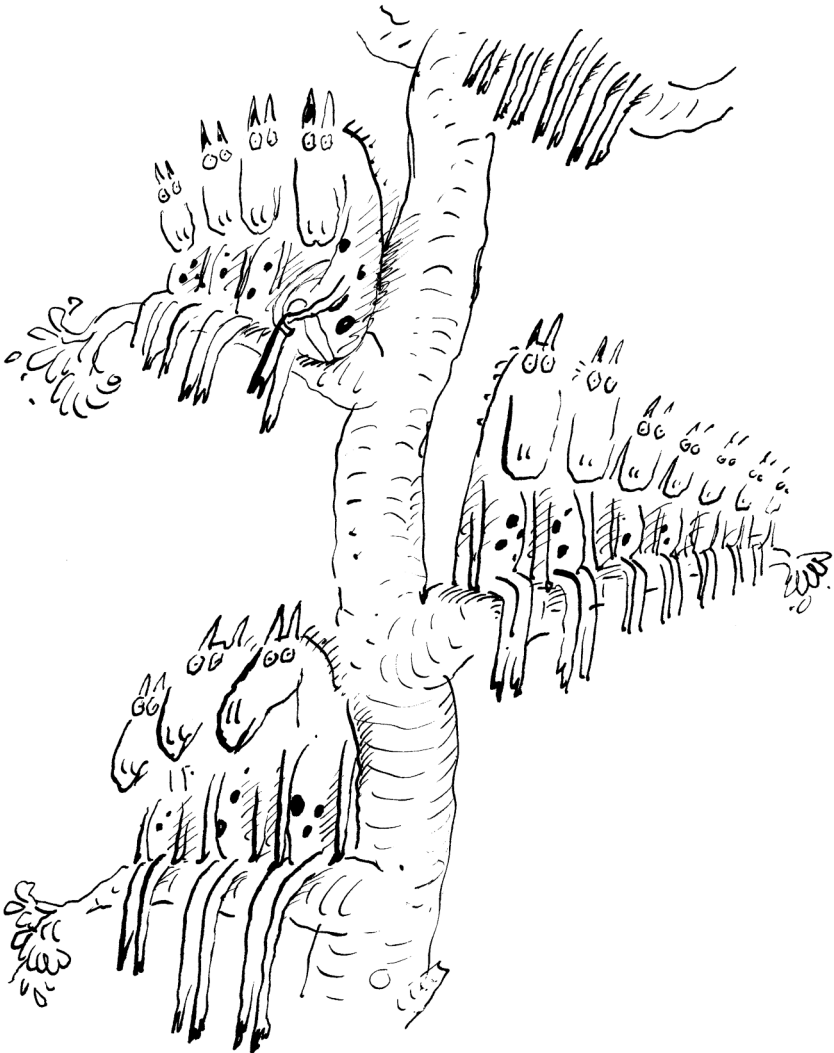
En in plaats van nee te schudden en die enorme stomme leugen te ontkennen, knik ik weer.

‘Hoe dan?’

‘Eh... Jos...’ verzin ik.

‘Jos?’ Esmeralda moet er een beetje om lachen.

‘Het niet echt... eh... een merkpard met een stamboom en zo,’ leg ik uit. ‘Enne... ik moet nu echt gaan, hoor!’ En ik spring op mijn fiets.

‘Laten we dan lekker samen in het bos gaan rijden!’ roept Esmeralda me nog na en ik hoor haar in de verte nog iets roepen, maar dat kan ik niet verstaan, want ik ben al te ver.

Met bonzend hart en het zweet op mijn rug fiets ik zo hard als ik kan terug naar huis. Wat heb ik mezelf nou toch weer onnodig in de problemen gewerkt! Ik heb een ritje in het bos beloofd op een paard dat ik helemaal niet krijg en dat niet eens bestaat, en ik kom ook nog eens veel te laat thuis.

‘Waar bleefje nou?!’ roept mijn moeder boos naar me als ik eindelijk totaal doorweekt de straat in fiets. Ze stond me zo te zien al op te wachten.

‘Sorry, ik mocht mee naar een eh... manege,’ mompel en ik voel de tranen over mijn wangen stromen, zo ongelukkig voel ik me op dit moment.

Mijn moeder schrikt er een beetje van. ‘Ach, wat is er, meisje?’ vraagt ze lief. ‘Zo boos ben ik nu toch ook weer niet...’

Ik schud mijn hoofd en mijn moeder neemt me mee naar de keuken, waar mijn vader ook schrikt van mijn betraande gezicht.

‘Wat is er gebeurd, Floortje?’ vraagt hij. En hij veegt de tranen van mijn wangen terwijl mijn moeder een

kopje thee voor me neerzet.

‘Er is een meisje, Esmeralda, en die zit in groep 7,’ snik ik. ‘Elke keer als ik met haar praat, zeg ik zulke stomme dingen, ik weet ook niet waarom...’

‘Wat heb je dan gezegd?’ vraagt mijn vader. Ik zie aan zijn gezicht dat hij echt een beetje medelijden met me heeft.

‘Toen zij vroeg of ik haar paard wilde kopen, zei ik dat ik al een paard kreeg. Maar dat is helemaal niet waar! En toen zei ik ook nog dat dat paard Jos heette en dat we samen in het bos zouden gaan rijden.’

Mijn vader schiet in de lach. ‘Jos?’ schatert hij. ‘Ik heb een collega die Jos heet, die heeft een hernia en hij...’

DING-DONG! De deurbel gaat, wat een rotmoment!

‘Ik doe wel even open,’ zegt mijn vader en mijn moeder en ik luisteren mee vanuit de keuken.

‘Hoi, ik ben Esmeralda van de school van Floor, en ik heb nog een oud zadel over. Ik dacht dat het misschien wat voor Jos was, of heeft Jos al een zadel?’ hoor ik haar zeggen en ik houd mijn hart vast voor mijn vaders antwoord.

‘Nee, Jos heeft nog geen zadel, nee,’ grinnikt mijn vader. ‘En ik vind het heel lief van je, meid, maar Floor

kan dat echt niet van je aannemen. Want Jos heeft heel veel last van zijn rug, het gaat eigenlijk helemaal niet zo lekker met Jos op het moment. En als Floor nu ook nog eens op zijn rug gaat zitten, dan raakt ie kreupel ben ik bang...'

'O, wat erg... Nou, beterschap dan voor Jos!' hoor ik Esmeralda zeggen.

Mijn vader komt met een grote grijns de keuken binnen. 'Zo, dus als ik Jos nu ook echt beterschap wens van Esmeralda, is er aan het hele verhaal geen woord gelogen!' lacht hij, en hij geeft me een kus op mijn wang.